

De

**MONSTER
DOKTER**

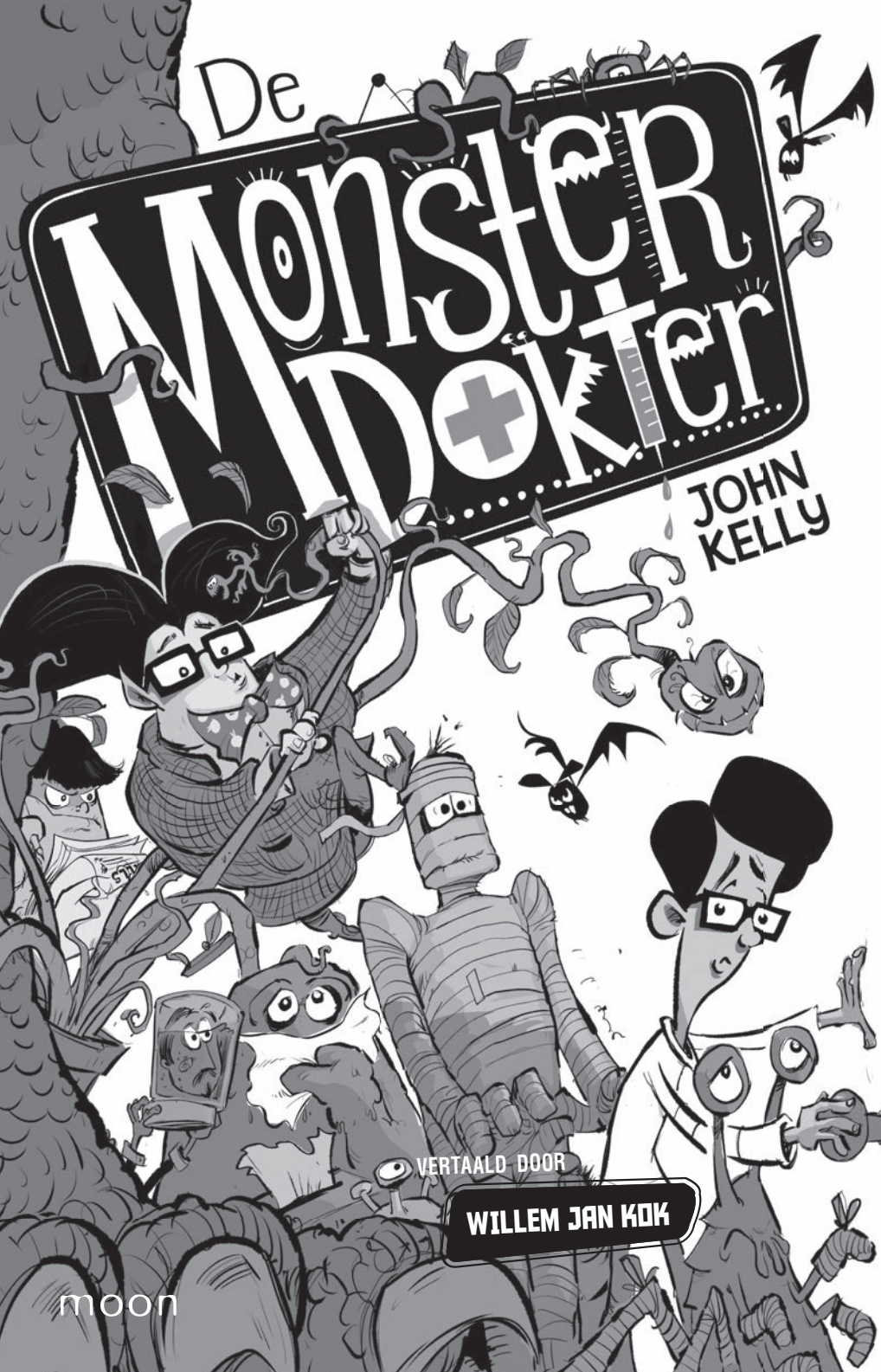
JOHN
KELLY

De

MONSTER MDOKTER

JOHN
KELLY

VERTAALD DOOR

WILLEM JAN KOK

moon

Oorspronkelijke titel *Monster Doctor*

Oorspronkelijk uitgegeven door Macmillan Children's Books, 2020

© John Kelly, 2020

© Vertaling uit het Engels: Willem Jan Kok, 2020

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2020

© Illustraties omslag en binnenwerk: John Kelly, 2020

© Omslagontwerp: John Kelly

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup

Typografie: Krijnie Gerritsen, bijzee

ISBN 978 90 488 5410 3

ISBN 978 90 488 5411 0 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

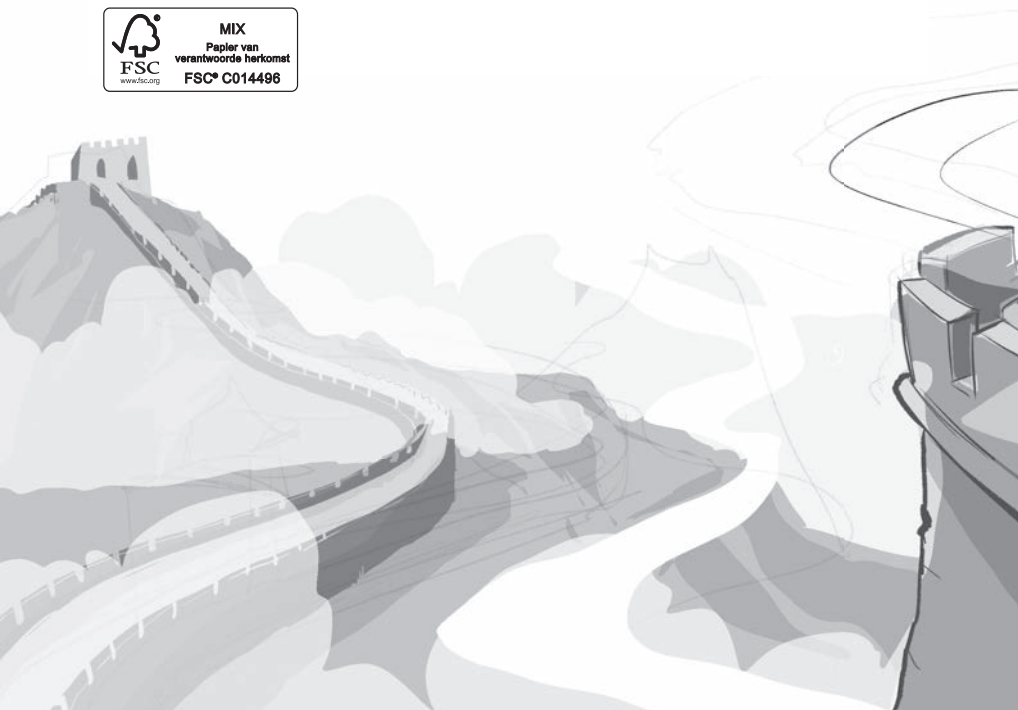
OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

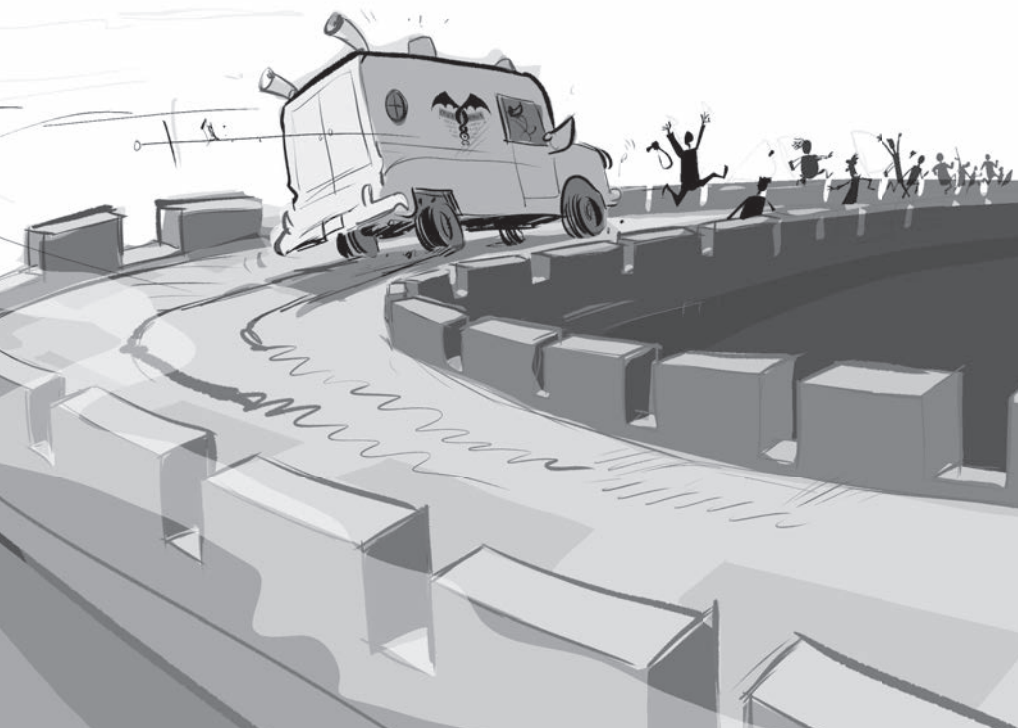
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vader en moeder.

Als mijn vader dit
eens had kunnen zien.

INHOUD

1. Een arm armer	9
2. Stokerlaan 10	18
3. Dokter Annie maakt het te bont	35
4. Je wordt er niet minder dood op	47
5. Hondenkwijl en plumpudding	59
6. Helemaal geen monster	68
7. TIM-TIM, de vleermuisnavigator	80
8. Vrouwtje Jørgensen, zeker?	98
9. Een ontzettende boer	109
10. Als ik daar maar niet op terechtkom!	122
11. Een knuffel van een draak	131
12. 'Doe onmiddellijk open!'	141
13. 'Hij is vlijmscherp.'	154
14. 'O, was ik maar weer zo jong!'	160

Alfabetische woordenlijst	172
---------------------------	-----

Achter sommige woorden staat het symbool van de dokter. Zoek ze op in de woordenlijst!

Een klein tipje van de sluier van het vervolg: <i>De monsterdokter – Beestachtige uitbraak</i>	181
---	-----

EEN ARM ARMER

Hoofdstuk 1

Op een ochtend liep ik over straat, toen de man voor me **zijn linkerarm** op de grond **LIET VALLEN.**

Ik weet niet hoe dat bij jou in de buurt zit.

Misschien laten mensen daar wel **elke dag** ledematen voor je op straat vallen.

Wie weet, misschien kan jij nog geen boodschap doen zonder dat je over een **been** of een **oor** of een **kin** struikelt. Maar ik kan je verzekeren dat je dit soort gekkigheid hier niet elke dag tegenkomt. O nee! Hier laten de mensen normale dingen vallen, zoals pennen, ov-chipkaarten of ijsjes.

Maar geen **armen**.

Toch lag hij daar:

op de stoep, aan
mijn voeten. Een
complete linkerarm.

De man die hem
had laten vallen,
liep gewoon verder.

Hij zag er nogal onverzorgd uit, maar dat is toch geen excuus om zomaar overal armen op de grond te laten slingeren? Al was het alleen maar omdat je waarschijnlijk een boete zult krijgen voor het **achterlaten van rommel**

op straat.

(Tellen ledematen eigenlijk wel als rommel? Ik weet het niet. Maar als ik jou was, zou ik het niet googelen.)

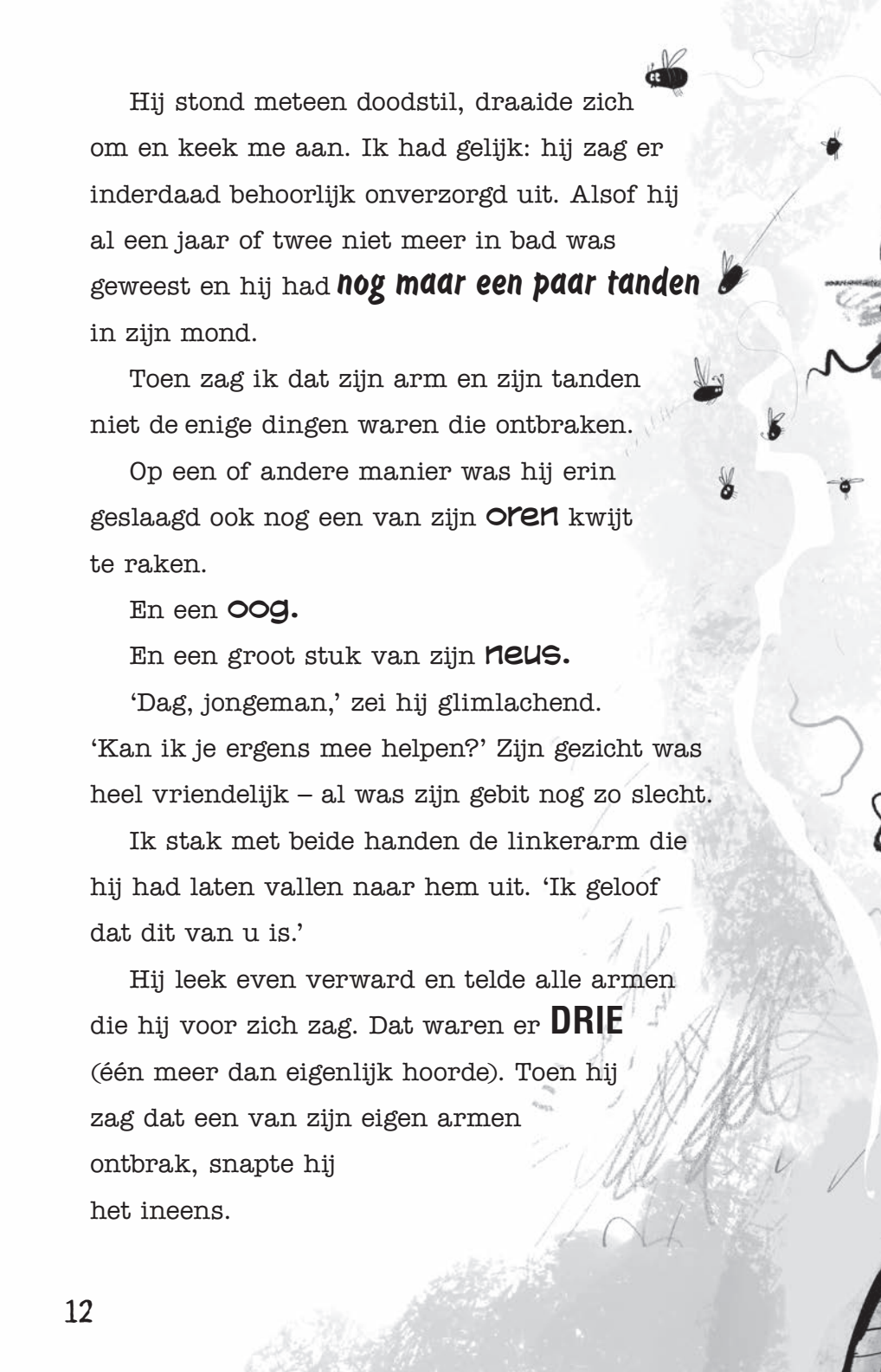
Het doet er verder ook niet toe. Ik ben altijd best behulpzaam (en ook niet gauw **BANG**), dus ik raapte de arm op en ging de man achterna.

Ik kon de verleiding nog net weerstaan om ermee in zijn richting te zwaaien – dat zou **onbeleefd** zijn geweest. Gelukkig was de man nog niet ver weg. Hij schuifelde zelfs zo langzaam verder dat het heel gemakkelijk was om hem in te halen.

Ik tikte hem op de schouder.

‘Neemt u mij niet kwalijk, meneer,’ zei ik, ‘maar ik geloof dat u iets heeft laten vallen.’

Hij stond meteen doodstil, draaide zich om en keek me aan. Ik had gelijk: hij zag er inderdaad behoorlijk onverzorgd uit. Alsof hij al een jaar of twee niet meer in bad was geweest en hij had **nog maar een paar tanden** in zijn mond.

Toen zag ik dat zijn arm en zijn tanden niet de enige dingen waren die ontbraken.

Op een of andere manier was hij erin geslaagd ook nog een van zijn **oren** kwijt te raken.

En een **oog**.

En een groot stuk van zijn **neus**.

‘Dag, jongeman,’ zei hij glimlachend. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’ Zijn gezicht was heel vriendelijk – al was zijn gebit nog zo slecht.

Ik stak met beide handen de linkerarm die hij had laten vallen naar hem uit. ‘Ik geloof dat dit van u is.’

Hij leek even verward en telde alle armen die hij voor zich zag. Dat waren er **DRIE** (één meer dan eigenlijk hoorde). Toen hij zag dat een van zijn eigen armen ontbrak, snapte hij het ineens.

‘Hè, wat suf van mij, zeg!’ zei hij. ‘Is hij er nu alweer vanaf gevallen? Wat ben ik toch slordig aan het worden. Maar heel aardig van je, hoor.’ Hij stak zijn enige hand uit en stelde zich voor. **‘Morris Mors, aangenaam. Laat me je hand schudden, jongeman.’**

Hij schudde mijn hand.

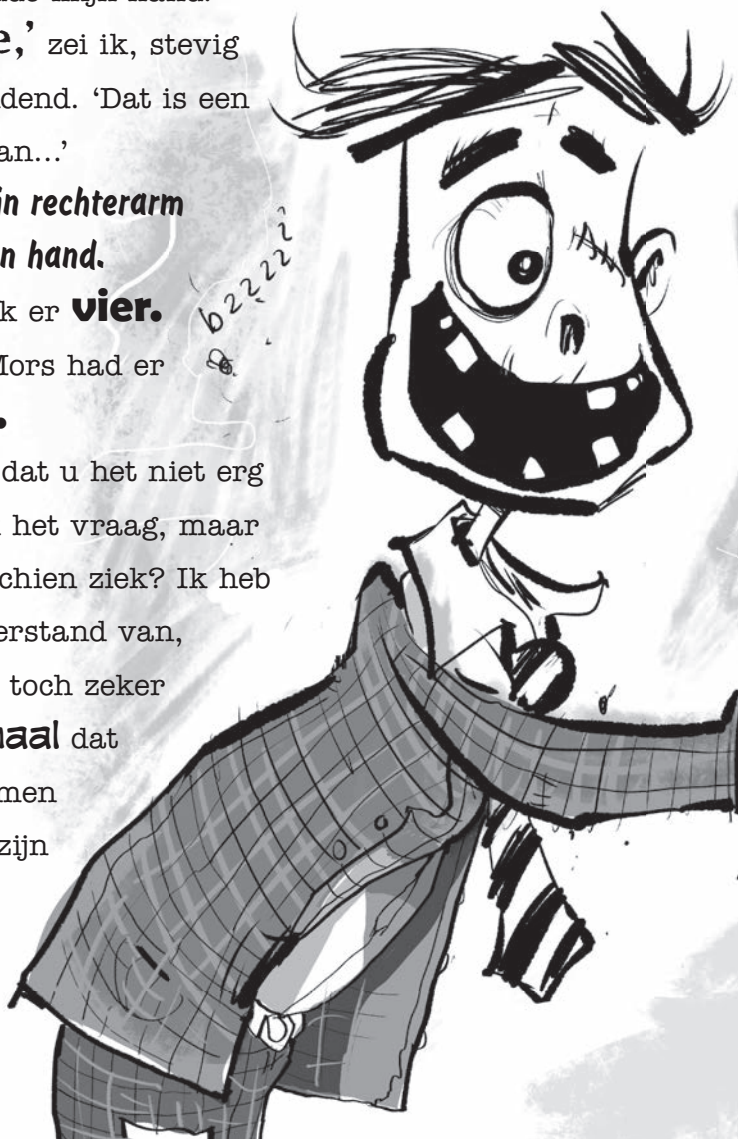
‘**Appie,**’ zei ik, stevig terug schuddend. ‘Dat is een afkorting van...’

Ik had zijn rechterarm ineens in mijn hand.

Nu had ik er **vier.**

Morris Mors had er **niet één.**

‘Ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik het vraag, maar bent u misschien ziek? Ik heb er weinig verstand van, maar het is toch zeker **niet normaal** dat iemands armen steeds van zijn lijf vallen?’

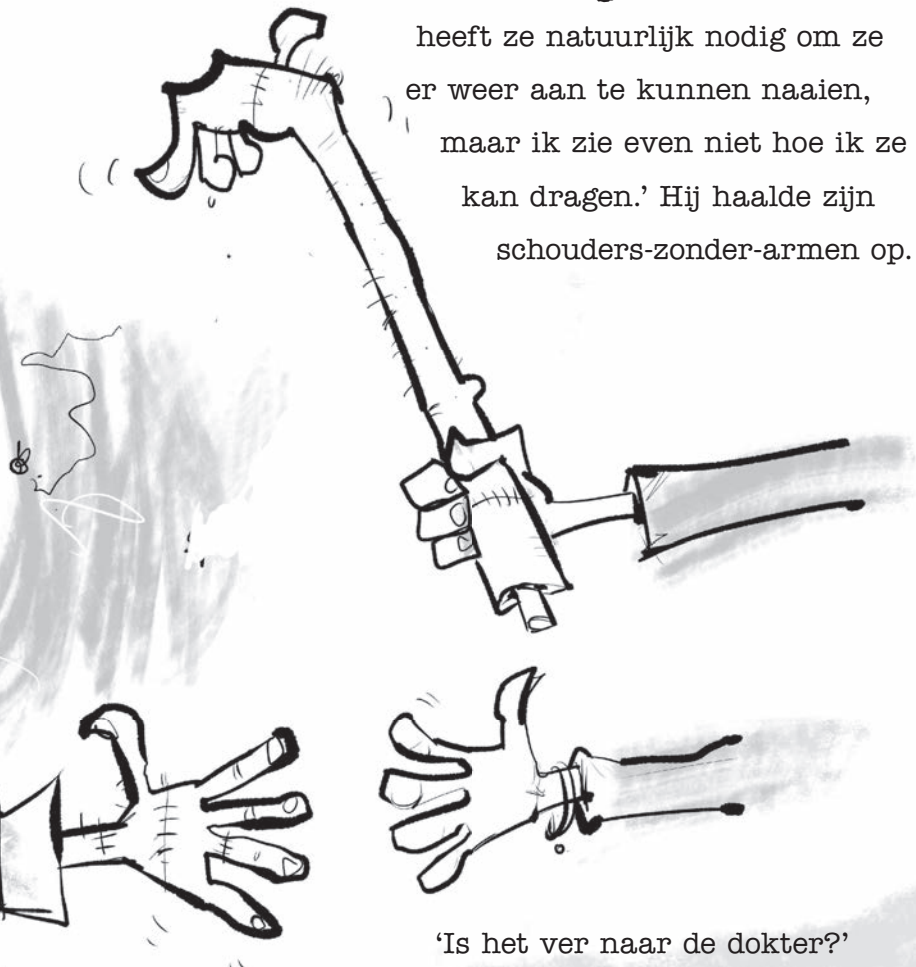

Moet u niet eens naar een dokter?’

‘**Grappig** dat je dat vraagt,’ zei hij. ‘Daar was ik net naar onderweg, toen...’ Hij keek naar zijn armen – de armen die ik in mijn handen had. ‘Tja,’ zei hij.

‘Dat wordt wel een beetje **lastig** zo. De dokter

heeft ze natuurlijk nodig om ze er weer aan te kunnen naaien, maar ik zie even niet hoe ik ze kan dragen.’ Hij haalde zijn schouders-zonder-armen op.

‘Is het ver naar de dokter?’ vroeg ik. Ik had tijd genoeg en, zoals ik al zei, ben ik altijd best behulpzaam.

‘Nee, vlakbij zelfs! De praktijk is hier net om de hoek, in de Stokerlaan.’

‘Wat raar. Ik woon hier al jaren, maar ik heb nog nooit van de Stokerlaan gehoord.’

‘Ja, het is een **beetje lastig** te vinden de eerste keer, maar als je mijn armen naar de dokterspraktijk zou willen dragen, heel graag –

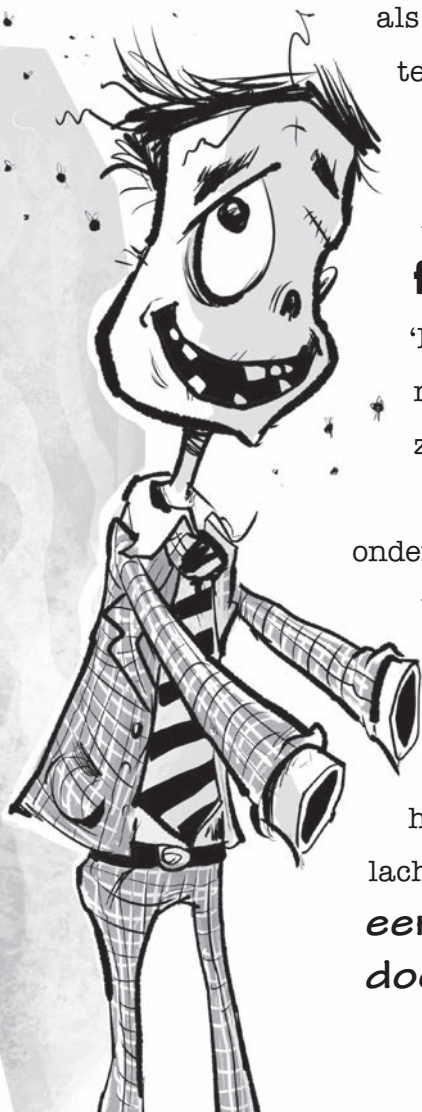
als je het niet te druk hebt tenminste...?’

Ik schudde mijn hoofd en hij lachte weer naar me met dat **fietsenrek** van hem.

‘Loop dan maar achter me aan. Dan laat ik je zien waar het is.’

Ik stopte zijn armen onder de mijne. ‘Zou u me willen vertellen wat u **mankeert?’** vroeg ik terwijl we liepen.

‘O, niets ernstigs, hoor,’ antwoordde hij lachend. ‘Ik ben alleen een klein beetje dood.’

‘O,’ zei ik. Dat was eigenlijk ook wel het enige wat ik wist te zeggen. Ik had altijd al zo’n vermoeden dat er **doden**

onder ons leefden.

Over mevrouw Fluitenkruid, de secretaresse op school, wordt bijvoorbeeld gezegd

dat ze al zeventien jaar

geen spier in haar gezicht heeft vertrokken.

En meneer Galema uit onze straat ziet eruit alsof hij nog maar pas is **opgegraven.**

Maar **Morris** was de allereerste persoon ooit die het aan me toegaf.

STOKERLAAN 10

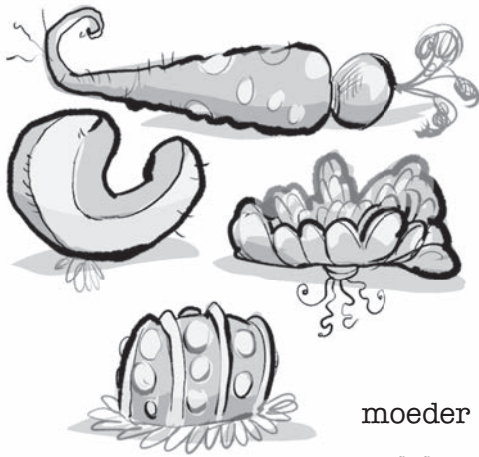
Hoofdstuk 2

De meeste mensen zouden nu denken: **DRAAI JE OM EN MAAK DAT JE ZO SNEL MOGELIJK WEGKOMT!** Dus dit is misschien wel een goed moment om uit te leggen dat mijn familie de reden is waarom ik dat niet deed.

Mijn familie is namelijk een beetje .

Om te beginnen hebben mijn ouders me **Appie** genoemd. Dat is een afkorting van – nou ja, laat ook eigenlijk maar. Het punt is dat mijn familie dingen doet die andere families niet schijnen te doen. In plaats van twee weken op een zonnig strand te gaan liggen, gaan wij bijvoorbeeld twee weken in de regen kamperen in **de Ardennen** met onze korte broek aan.

Wij gaan nooit
pizza halen, maar
we eten **vergeten
groenten** waarvan
niemand anders dus
ooit heeft gehoord.

O, en mijn vader en
moeder helpen **heel** graag
volslagen vreemde mensen –

zelfs wanneer er niemand kijkt.

Mijn vader had bijvoorbeeld vandaag, op de eerste
dag van de **zomervakantie**, tegen me gezegd:

‘Zorg dat je wat nuttigs gaat doen. Sluit je aan

bij een opruimactie, bied jezelf aan

om *baarden van oude vrouwtjes* te

kammen of,’ en

hiér hoort **ENGE**

MUZIEK bij,

‘zoek een baantje.

Daar word je een

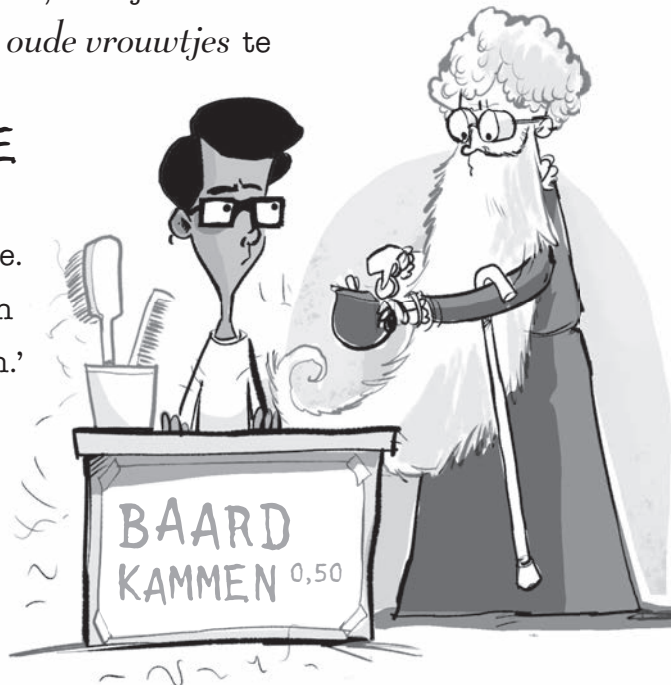
grote jongen van.’

En dat zei hij

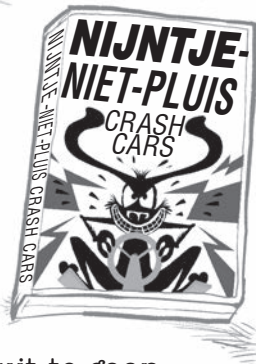
met een

uitgestreken

gezicht.

Toen was mijn moeder erbij gekomen, en die had me gewaarschuwd dat ik niet de hele zomer in mijn kamer moest blijven hangen om **NIJNTJE-NIET-PLUIS CRASH CARS™** te spelen, Cheetos te eten en in mijn bed te liggen stinken.

Twee prima redenen dus om het huis uit te gaan.

Daarbij komt ook dat **mijn babyzusje™** nog geen twee jaar oud is en ze is daardoor dus echt hartstikke **onuitstaanbaar**. Mijn ouders – en verder iedereen eigenlijk – vinden haar juist echt hartstikke *schattig*. Maar daar trap ik mooi niet in. Wie weet tenslotte wat normaal gedrag is voor een peuter? Er komt nog eens een dag dat ik de huiskamer binnenloop en **ze de kat zit op te eten** of **VUUR TE SPUWEN**. Of dat er

INSECTENPOOTJES uit haar

hoofd **GROEIEN!**

Dus bij haar vergeleken is het dragen van **zombiearmen** naar een dokterspost een fluitje van een cent.

Plus, hiermee zou ik iemand helpen! Papa zou trots op me zijn. (Hoewel ik vermoed dat hij niet direct aan **zombies** dacht toen hij het voorstelde.)

Onderweg vroeg ik Morris: 'Is het niet best vervelend om **dood** te zijn?'

Hij haalde zijn schouders op. En dat was ook het enige gebaar dat hij kón maken, omdat ik zijn twee armen droeg.

'Tja, in het begin **baalde** ik er wel een beetje van,' zei hij. 'Maar eerlijk gezegd: alles went, hè? Behalve doedelzakmuziek,' voegde hij er snel aan toe. 'En een voordeel is dat ik tenminste niet meer ziek word.'

'Maar waarom was je dan onderweg naar de **dokter**?' vroeg ik.

'O, ik moest me wat laten *aannaaien*,' antwoordde hij en hij maakte een vreemd gebaar met zijn hoofd. Ik besepte dat hij naar zijn jaszak probeerde te wijzen. 'Help me even, alsjeblieft,' zei hij. 'De linkerzak van mijn jas.'

Ik stak er mijn hand in en haalde drie kleine voorwerpen tevoorschijn.

Het eerste was een **oog**, het tweede een **oor** en het derde was

het ontbrekende puntje van zijn
neus.

• ‘De dokter zet het oog er zo weer in en
hij heeft de rest er zo weer aan genaaid,’ zei hij.
‘Ze hecht met **prachtige kruissteken**. Moet je
m’n nek zien! Kijk dan!’ Hij stak zijn nek uit als

een kip en een beetje
zenuwachtig trok ik
het boord van zijn
overhemd opzij. Rond
zijn hele nek bevond zich een
kaarsrecht hechtlijntje.

‘Mijn hoofd viel er vorige
week af toen ik aan het
ZOMBIEVOETBALLEN was in
het park.’ Hij glimlachte.

‘Iedereen van
mijn elftal,
FC PHOENIX
lachte zich
DOOD.

Zó grappig! Maar niets tegen

de dokter zeggen, hoor,' voegde hij er fluisterend aan toe. 'Ik heb haar verteld dat het gebeurde toen ik het rookalarm verving.'

We stopten bij een gebouw dat er nogal krakkemikkig uitzag.

'We zijn er!' kondigde hij aan.

'De dokterspraktijk.'

Het was een losstaand, **HOOG** gebouw dat er heel **WÓBBEBÓE** uitzag en dat zo ongeveer uit vier tot acht verdiepingen bestond. Het had ontzettend veel ramen, maar er was er niet één hetzelfde. Van sommige delen leek het alsof ze er af waren gevallen en later weer waren teruggezet, maar dan helemaal op de verkeerde plek, of

uanoetsrapuo.

'Pas op!' riep Morris en hij gaf me een zet met zijn schouder.

BENG! Een **ENORM** brokstuk muur ter grootte van een magnetron viel op de grond, op de plek waar ik een seconde daarvóór nog had gestaan.

‘WOW!’ riep ik. ‘Het gebouw valt uit elkaar!’

‘Ik weet het,’ zei Morris Mors. ‘Zonde, hè?’

Er is geen geld, weet je. **ANNIE** is echt zó’n fantastische dokter, maar geld interesseert het arme mens niet. Ze denkt alleen maar aan anderen. “Je bent te goed voor deze wereld, Annie!” zeg ik steeds tegen haar. Natuurlijk luistert ze niet naar me. Maar ik ben dan ook **DOOD**, dus ik heb er geen verstand van.’

Naast de ingang hing een koperen bordje dat hoognodig eens gepoetst moest worden. Er stond op:

Stokerlaan 10
Annie v.d. Keuken-Trap VIII,
LID VAN DE K.V.V.M.D.
Volledig gediplomeerd monsterdokter & -chirurg
Voor al uw behandelingen
(Verboden te bijten in dit pand)

‘Goh! Is het al zó laat?’ zei Morris. Hij keek op zijn eigen horloge, dat ondersteboven hing aan zijn pols – de pols die zich onder mijn arm bevond. ‘Twee minuten voor negen. Straks kom ik nog te laat voor mijn afspraak. En ik wil niet dat **DOLORES** boos op me wordt.’